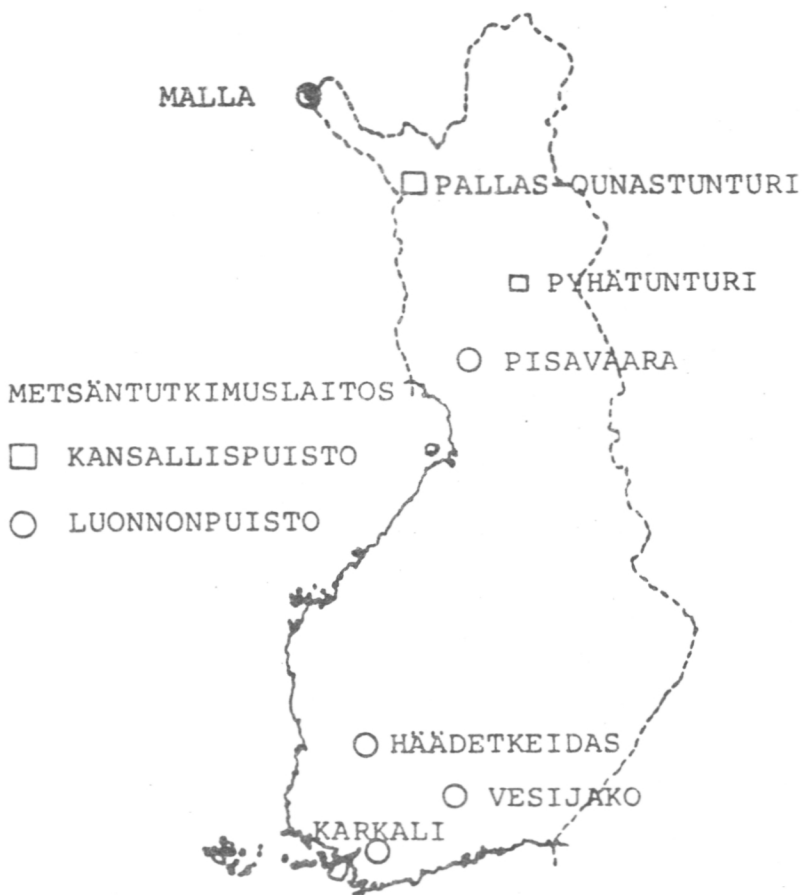

PALLAS-OUNAS-
TUNTURIN

KANSALLISPUISTO

METSÄNTUTKIMUSLAITOKSEN KOKEILUALUETOIMISTO

TOIVOTTAU TEIDÄT TERVETULLEEKSI

PALLAS-OUNASTUNTURIN KANSALLISPUISTOON

Suomen luonnonpuistot on perustettu ensi sijassa säilytettäväksi luonnontilaisina tutkimusta varten. Sen vuoksi niissä liikkuminen on kielletty tai sitä on rajoitettu tämän tarkoituksen edellyttämällä tavalla.

Kansallispuistot on tarkoitettu yleisiksi kotimaan luonnon nähtävyyksiksi. Niihin on jokaisella vapaa pääsy. Kansallispuistoissamme Suomen luonto näyttäytyy alkuperäisessä kauneudessaan ja rikkaudessaan opiksi, iloksi ja virkistykseksi niin kotimaan kansalaisille kuin ulkolaisille vieraillemmekin. Yhteinen tehtävämme ja velvollisuutemme on noudattaa kansallispuiston sääntöjä, jotta nuo mahtavat puistomme säilyttäisivät merkityksensä ei vain nykypäivän ihmisille vaan vielä tulevillekin sukupolville ja olisivat oivallisena näyttönä koskemattomasta luonnosta.

Pallas-Ounastunturin kansallispuisto perustettiin vuonna 1938. Se on maamme toiseksi suurin kansallispuisto, pinta-alaltaan 50 000 hehtaaria. Se on siis kansainvälisestäkin katsoen merkittävä luonnonsuojelualue. Kansallispuisto jakaantuu kolmen kunnan, Kittilän, Muonion ja Enontekiön alueelle. Kansallispuisto käsittää pääosan Ounasselän tunturijaksosta, joka jatkuu etelässä Yllästunturiryhmään saakka. Tunturijono on Käsivarren suurtuntureiden jälkeen komein ja korkein tunturiryhmä maas-

samme. Pohjoisessa on Ounastunturin tunturiryhmä, jonka korkein näyttävä huippu on Pyhäkero (711 m). Etelämpänä ovat Tappuri (644 m) ja Outtakka (723 m). Kansallispuiston keskiosassa on alavampia seutuja. Siellä on nimensä veroinen, paikoin hankalakulkuinen Pahakuru. Sen eteläpuolella taas on itä- ja länsisuunnassa kolme mahtavaa kurua, Ruotokuru, Hannunkuru ja Suaskuru, joissa kirkas- ja kylmävetiset purot ryöppyävät alas jyrkkiä rinteitä. Vuontiskeron tunturiryhmään kuuluu kahdeksan tunturia, jotka melkein kaikki ovat yli 600 metriä korkeita. Pallastunturin tunturiryhmään kuuluu myös kahdeksan tunturia, joista korkein on Taivaskero eli Himmelriikki (807 m). Se on kansallispuiston korkein tunturi. Kansallispuiston eteläosassa on vielä kolmen tunturin ryhmä. Tunturit ovat Keimiötunturi, Lommoltunturi ja Sammaltunturi. Korkein niistä on Keimiötunturi (610 m).

PALLAS-OUNASTUNTURIN KANSALLISPUISTON GEOLOGIAA

Ounasselän tunturijakso on jäännös muinaisesta mahtavasta vuoristosta, jonka luonnonvoimat ovat tuhansien vuosien kuluessa hioneet ja rapauttaneet. Kansallispuiston eteläosan kallioperä on amfiboliittiliusketta, pohjoisosa taas kvartsiittia. Tunturien juurella komeat hiekkatöyräät, tievat, ovat jääkauden muodostamia. Moreenisora on vallitseva maalaji. Kansallispuiston alueella on monin paikoin tavattavissa mannerjään sulamisvirtojen muodostamia uomia. Niitä

voi nähdä mm. Pallaksen Matkailuhotellista kolmisen kilometriä eteläänpäin mentäessä.

PALLAS-OUNASTUNTURIN KANSALLISPUISTON KASVIMAAILMAA

Pallas-Ounastunturin kansallispuisto kuuluu havumetsävyöhykkeeseen. Mäntymetsiä on alueen eteläosassa n. 60 % pinta-alasta. Pohjois-osassa ei ole kuusimetsiä lainkaan. Kuusen pohjoisraja kulkee juuri Ounastunturin Pikkulaen kautta. Pallastunturin Matkailuhotellille johtavan tien varrella on kauniita Lapin kapeita, pilarimaisia kuusia, samoin Pallastunturiryhmän alarinteillä.

Tuoreita lehtoja on paikoissa, joissa on emäksisiä kivilajeja. Eräs länsi-Lapin pohjoisimpia ja rehevimpiä kuusilehtoja on Suaskurun länsipuolella olevan puron varrella. Näissä lehdöissä kasvaa mm. lehtomatara (Galium triflorum), Lapin leinikki (Ranunculus lapponicus), metsätähtimö (Stellaria longifolia), Pohjan sinivalvatti (Mulgedium alpinum), kotkansiipi (Struthiopteris filicastrum), hiirenporras (Athyrium filix femina), leveälehtinen alvejuuri (Dryopteris austriaca), me-siangervo (Filipendula ulmaria).

Rehevimmissä lehdöissä kasvavat pohjolan värikkäimmät alankomaan yrtit: kullero (Trollius europaeus), huopaohdake (Cirsium heterophyllum), tesma (Milium effusum), metsäkurjenpolvi (Geranium silvaticum), korpiorvokki (Viola epipsila), Pohjan ruttojuuri (Petasites frigidus) ja punainen konnanmarja (Actaea erythrocarpa).

Puronvarsilla on pajutiheikköjä, joita on vaikea läpäistä. Pohjan paju (Salix lapponum) ja kiiltopaju (S. phylicifolia) ovat noiden seutujen kasvustoa.

Lähteiden ympärillä kasvaa valtavia väinönputkia (Angelica archangelica), lisäksi horsmalajeja, mm. Pohjan horsma (Epilobium Hornemannii), hetehorsma (E. alsinifolium) ja suohorsma (E. palustre). Kansallispuiston soilla kasvaa joi-takin hyönteissyöjäkasveja, mm. kihokki (Drosera) sekä sini-nen (Pinquicula vulgaris) että valkea (P. alpina) yökönlehti. Noustaessa ylemmäksi tunturin rinnettä havumetsä käy yhä har-veemmaksi ja lopulta katoaa kokonaan n. 400-550 metrin kor-keudella. Sen sijaan tulee omenapuumainen tunturikoivu. Muu-taman kymmenen metrin nousun jälkeen sekin loppuu vähitel-len.

Tuntureiden kalliopenkereillä tavataan mm. tunturihärkki (Cerastium alpinum), pahtarikko (Saxifraga nivalis) ja kal-liokynsimö (Draba supestris).

Koivuvyöhykkeessä kasvaa tavallisten varpujen, mustikan, ka-nervan ja variksenmarjan lisäksi Lapin varpuja, riekonmarjaa (Arctostaphylos alpina) ja kurjenkanervaa (Phyllodoce coerulea). Ruska-aikana riekonmarja muodostaa kauniin sar-lakan punaisia, kauas näkyviä mattoja. Metsärajan yläpuolel-la kasvukausi on lyhyt, koska lumi pysyy kauan maassa korke-ammalla vallitsevan alhaisemman lämpötilan vuoksi. Näissä oloissa kasvavien kasvien täytyy lyhyenä kesänä keskittää koko voimansa kukkimiseen ja siemenen tuottamiseen. Tunturi-kasvien nopeata kehitystä edistää pitkä valoisa aika, jolloin

hiilihapon yhteyttäminen ja ravinnon valmistaminen käy päinsä vuorokaudet ympäriinsä. - Samat kasvit, jotka tavattiin koivuvyöhykkeessä, kasvavat tunturivyöhykkeessä puurajan yläpuolella. Alueella voi tavata myös kauniin, vaalean violettikukkaisen sielikön (Loiseleuria procumbens).

Korkeilla huipuilla kasvaa lumenviipymäpaikkojen arktista kasvustoa. Yksivuotiset kasvit eivät siellä menesty. Korkeiden alueiden kasvi on mm. kaunis uuvana (Diapensia lapponica). Ounastunturin tunturiniityillä, missä maa on kalkkipitoista, kasvaa ehkä vielä soreampikukkainen lapinvuokko (Dryas octopetala). Lumenviipymäpaikkojen kasvustoa ovat myös napapaju (Salix polaris) ja Lapin näätä (Minuartia biflora). Vain maksasammaleet kasvavat kaikkein korkeimmille paikoille, missä muut kasvit eivät voi menestyä.

Mainittakoon vielä, että avotunturien alueelta kansallispuistossa on löydetty yli 180 siemenkasvilajia, vaikka kansallispuiston kasvillisuuden sanotaan olevan karun ja vähälajisen.

PALLAS-OUNASTUNTURIN KANSALLISPUISTON ELÄIMISTÖÄ

Kansallispuiston eläimistö on verraten runsaslajinen mm. rehevien rinnemetsien ansiosta. Suurimmista nisäkkäistä tavataan karhu, joka kuuluu kansallispuiston vakinaiisiin asukkaisiin. Hirvikanta on viime aikoina lisääntynyt. Suurpedoista susi ja ahma ovat käyneet yhä harvinaisemmiksi. Kettukan-
ta sen sijaan on vuosi vuodelta kasvanut. Nuoret metsiköt tarjoavat jäniksille suojaa ja ruokaa. Joinakin vuosina jä-

niskanta saattaa paikallisesti kasvaa suureksikin, kunnes ketut pitävät huolen kannan vähentämisestä.

Tunturisopuli (Lemmus lemmus) on varmasti erikoisimpia eläimiä Fennoskandiassa. Se tekee pesänsä karhunsammalmättääseen pajukoihin. Kannat vaihtelevat paljonkin vuosittain. Ruoan loputtua se saattaa vaellusviettinsä ohjaamana kulkeutua kauas oman reviiirinsä ulkopuolelle. Tällöin sopuli voi säikäyttää kulkijankin asettuessaan rohkean äkäisesti puolustautumaan. Ääni on epämiellyttävän kirkuva ja tirskuva.

Kansallispuiston lintumaailma on varsin rikas. Rinteiden alaosien ja ylävien maiden kuusikoiden linnusto on runsas. Esim. järripeippojen runsaus saattaa olla kaksikymmenkertainen pinta-alayksikköä kohti muihin Lapin metsiin verrattuna. Laulurastaiden määrä voi vetää vertoja Etelä-Suomen metsille. Riistalinnuistamme suurin, metso (Tetrao urogallus) asustaa näissä kuusikoissa.

Ylöspäin siirryttäessä rautiainen (Prunella modularis) on yleisin lintu. Muita siellä tavattavia lajeja ovat punarinta (Erithacus rubecula), hippiäinen (Regulus regulus), tiltalti (Phylloscopus collybita) ja punatulkku (Pyrrhula pyrrhula). Etelän linnusto levittäytyy yllättävän pohjoiseen vehmaiden rinnemetsien myötä.

Korkeilla paikoilla elävät pulmunen (Plectrophenax nivalis) ja tunturikiuru (Eremophila alpestris). Kiirunan (Lagopus mutus) tapaa tuntureilla ja niiden ylimmissä kuruissa. Sen sukulainen riekko (Lagopus lagopus) tavataan sen sijaan

alempana soiden laiteiden pajukoissa. Tyypillisiä kansallispuiston ylävien alueiden lajeja ovat keräkurmitsa (Charadrius morinellus) ja kapustarinta (Ch. apricarius). Pohjoisosassa voi nähdä myös tunturikihun (Stercorarius longicaudus), taitavan lentäjän. Se pesii vain Ounaksella samoin lapinsirkku (Calcarius lapponicus). Kalliopahdoissa pesii piekana (Buteo lagobus). Kosteikkojen linnuista yleisiä ovat mm. lapintiira (Sterna paradisaea), suokukko (Philamachus pugnax) ja pikkukuovi (Numenius phaeopus). Pöllöjen ja piekanojen määrät seurailevat sopuli- ja myyräkantojen vaihteluita. Kansallispuiston alueella asustaa 2-3 kotkparia (Aquila chrysaetos) sekä tavaton harvinaisuus, merikotka (Haliaeetus albicilla), joka on ainoa sisämaassa pesivä pari Suomessa. Saukkoja (Lutra lutra) voi nähdä joitakin pareja kansallispuiston puroissa. Mainitsemisen arvoista on, että maamme pohjoisin kyykkäärmeen esiintymä on Pahassakurussa.

Pallas-Ounastunturin kansallispuisto on vanhastaan ollut erinomaista porolaidunalueetta. Kevättalvella porotokat kerääntyvät kansallispuistoon ja toukokuun alkupuolella syntyvät ensimmäiset vasat tunturien lakimaiden paljastuneisiin pälviin. Kansallispuiston poikki kulkee Lumikurun tienoilla Kyrön ja Näkkälän paliskuntien välinen poroaita.

POHJAN SINIVALVATTI
LACTÚCA ALPÍNA

KURJENKANERVA
PHYLLODÓCE COERÚLEA

UUVANA
DIAPENSIA LAPPONICA

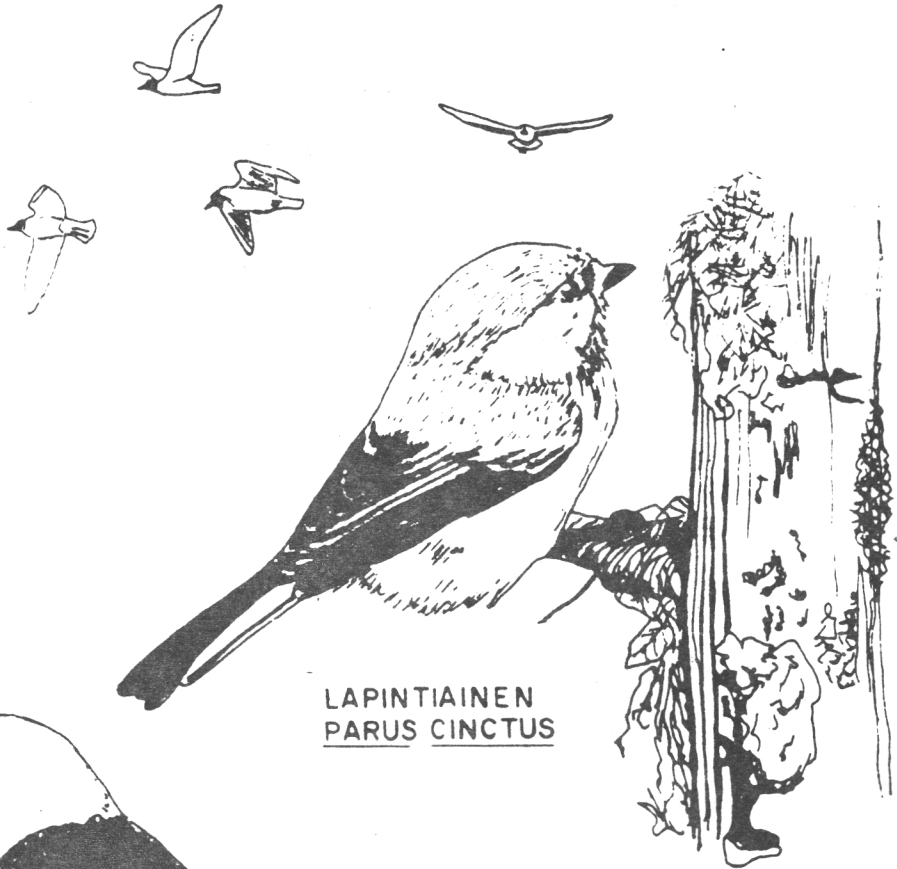

SIELIKKÖ
LOISELEÚRIA PROCUMBENS

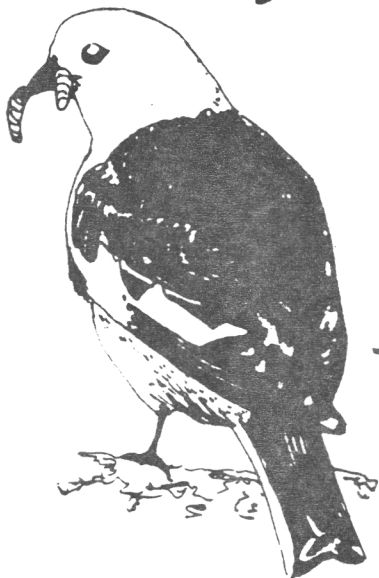

MESIANGERVO
FILIPÉNDULA
ULMÁRIA

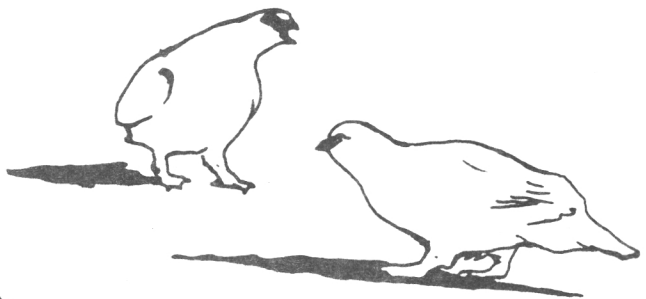

LAPINTIAINEN
PARUS CINCTUS

PULMUNEN
PLECTROPHENAX NIVALIS

KIIRUNA
LAGOPUS MUTUS

RETKIPOLUT

P a l l a s - H e t t a - t u n t u r i r e i t t i 64 km

Kansallispuiston halki kulkee Hetasta Pallakselle viitoitettu 64 km pitkä retkipolku.

Enontekiön kirkonkylässä Hetassa maantien varrella osoittaa tienviitta "Hetta-Pallas tunturireitti 64 km" polun alun. Niilo Laakson tai Toivo Rantatalon talosta on pyydettävä venekuljetus Ounasjärven yli. Vastakkaisesta suunnasta tultaessa pimeänä aikana voi kuljetusta pyytää rantahietikolle syytetyillä merkkituloilla. Öisin klo 23.00-7.00 ei kuljetusta ole.

Reitti on merkitty kauttaaltaan verraten tiheään asetetuilla viittapylväillä. Nuotiota ei reitin varrella saa tehdä muualla kuin merkityillä tulentekopaikoilla, joita on Pahlavaaran luona olevan lammen rannalla, Sioskurussa, Nammalan-
kurussa, Suaskurussa ja Rihmakurussa. Ounasjärven rannasta lähtevää polkua seurattaessa on 4 km kansallispuiston rajalle. Sivuutettaessa em. nuotiopaikka on noin 3 km:n matka Pyhäkeron tunturituvalle. Täältä alkaa nousu Ounastunturin tunturiryhmään kuuluvan Pyhäkeron (711 m) luoteisrinnettä pitkin. Keron huipulta avautuu loistava näköala.

Pyhäkerolta polku laskeutuu vähitellen Sioskuruun, jossa Siosjoen rannalla on tulentekopaikka sekä Sioskurun tunturitu-
pa, jossa on avoin ja suljettu puoli. Avaimen voi varata Pallaksen opastuskeskuksesta (puh. Muonio, 451/2452). Se on noudettavissa lähtöpaikasta riippuen joko Hetan Matkailuhotellista tai opastuskeskuksesta.

Sioskurusta polku nousee loivalle Siosvaaralle ja laskeutuu vähitellen laajalle laakiolle, jonka halkaisee Marastojoki. Vasemmalla näkyy reitistä noin 1 km itään oleva Tappurin autiotupa ja lähellä Maraston poroerotusaitaus. Laakion eteläpuolella kohoavat mahtavat huiput, Tappuri (644 m) ja lännempänä Outtakka (723 m), joka on Ounastunturin tunturi-ryhmän korkein laki.

Polku kulkee Tappurin itäpuolitse. Nousu jatkuu Outtakan itäpuolella ja laskeutuu Ounastuntureiden ja Suastunturin väliselle tasangolle. Saavutaan Pahakuruun. Sen pohjoislaidalla oli Pahakurun autiotupa, Sandströmin maja, joka paloi v. 1975 ulkolaisten turistien sytyttämästä nuotiosta. Paikalle on rakennettu uusi autiotupa. Pahakuru on omalaatuinen, lampia, kuruja, rotkoja ja kukkuloita täynnä oleva kuru. Kiintoisa luonnonmuodostuma on ns. Kellotapulit, useita so-
raharjuja pienellä alueella. Noin 3 km Sandströmin majalta saavutetaan Hannunkurun tunturitupa, Haukkallinna, jossa on myös mainio, vaeltajien suosima sauna. Tunturituvassa on avoin ja suljettu puoli. Hannunkurun majan lähetyvillä on myös tulentekopaikka. Vähitellen nousee Suastunturiin (511 m). Noin 5 km:n vaelluksen jälkeen saavutaan Suaskuruun, jossa on tulentekopaikka.

Polku nousee nyt melko jyrkästi Lumikerolle. Sen Pohjoinen huippu on 661,7 m ja etelähuippu 615 m korkea. Polku laskeutuu jyrkästi Lumikuruun, jossa ylitetään paliskuntien välisellä rajalla oleva poroaita. Seuraa nousu Vuontiskeron (685 m) luoteis- ja länsirinnettä. Laskeudutaan laaksoon,

jossa näkyy historiallinen pieni Montellin autiomaja. Tästä Vuontis-, Keräs- (640 m) ja Saivokeron (620 m) väliin jäävästä laaksosta johtaa polku Vuontispirtin hotellin kautta Yli-Kyrön kylään aluksi Röyninkurua myöten. Länteen vievä polku johtaa Kerässiepin kylään. N. 2 km päässä Montellin majasta on Nammalankurun tunturitupa, Luoman laavu. Sen portailta avautuu laaja ja mahtava näkymä Nammalankurun suuntaan. Etuvasemmalla erottuvat kaikki Pallaksen tunturiryhmän 8 pyöreää lakea.

N. 4 km Luoman laavulta polku laskeutuu Rihmakuruun, jossa on nuotiontekopaikka. Sen länsipuolella on useita lähteitä. Alkaa pitkä, loiva nousu Rihmakurun vaarojen kautta Lehmäkeron (760 m) ja Orotuskeron (703 m) väliselle ylätasangolle, joka on helposti kuljettavaa tunturiniittyä.

Polku kulkee Taivaskeron ja Pyhäkeron välistä. Taivaskeron laelta avautuvat valtavat näkymät joka puolelle. Taivaske-roilta laskeudutaan Pyhäkeron länsirinnettä kohti Pallastunturin Matkaikuhotellia ja opastuskeskusta. Länsipuolelle jää Vatikuru laajeten ja rehevöityen alaosassa.

Pallaksella Hetta-Pallas -tunturireitin lähtöpaikkaa osoittava viitta on opastuskeskuksen luona.

Y l l ä s - P a l l a s - t u n t u r i r e i t t i 90 km

Pallas-Ounastunturin kansallispuiston alueella kulkee osa Ylläs-Pallas -tunturireitistä.

Polku alkaa läheltä Pallaksen opastuskeskusta. Se merkitään v. 1977 pohjoismaiden kesken sovituilla reittimerkeillä, keltaisilla puiden ympäri kiedotuilla muovinauhoilla.

Polku johtaa Pallaskeron lounaispuolitse laskeutuen 5 km:n matkalla Muonio-Raattaman maantielle ja Pallasjärven rantaan, jossa on nuotientekopaikka. Ennen maantielle saapumista ylitetään Pallasjärveen laskeva Pyhäjoki. Pallasjärvellä polku seuraa 3 km Muonio-Raattaman maantietä ja poikkeaa sitten tieltä nousten vähitellen Lommoltunturille (545 m). Sen laelta avautuu upea näköala Pallasjärvelle ja pohjoiseen, missä erottuu Pallaksen tunturiryhmä. Lounaispuolelle jää Mustaavaara ja Sarmaltunturi (576 m). Lommoltunturilta laskeudutaan kuruun, jossa ylitetään kansallispuiston raja.

Polku kulkee tämän jälkeen Mustakeron, Rauhalan kylän, Kesälaen, Koivavaaran, Pahtavuoman, Äkäskeron, Kukastunturin, Lainiotunturin, Kesänki- ja Yllästunturin kautta Ylläsjärvelle.

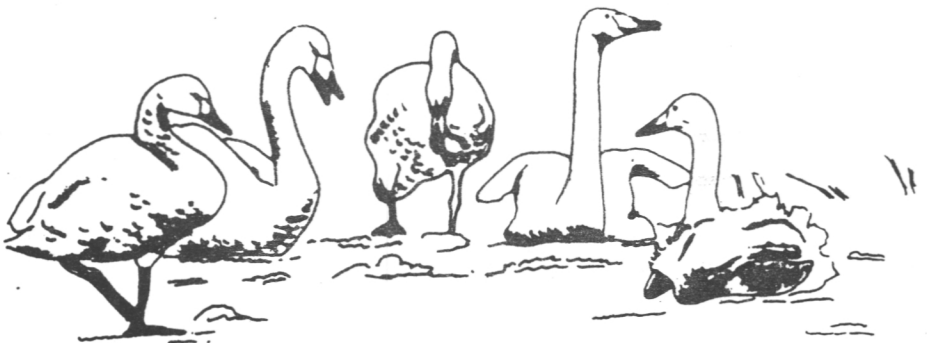
O l o s - P a l l a s - r e i t t i 24 km

Olostunturilta johtaa Torassiepin kylän kautta Pallakselle v. 1976 pohjoismaisella viitoituksella (keltaiset muovinauhat) merkitty reitti. Oloksen hotellista reitti johtaa Torassieppijärven ja Torasjärven välitse Torassiepin kylään. Sieltä edelleen Vuontisjärven eteläpäähän, missä ylitetään Vuontisjoki. Rautupalon ja Mäntyrovan eteläosan kautta polku vie Pallaksen opastuskeskukseen.

L u o n t o p o l u t

Pallas-Ounastunturin kansallispuiston alueella on myös kaksi n. 3 km:n pituista luontopolkua. Toinen luontopolku alkaa opastuskeskuksen luota ja toinen on Pallasjärvellä.

Pallas-Ounastunturin kansallispuisto säilykseen lukuisista kävijöistä huolimatta sellaisena kuin luonnon omat voimat ovat sen vuosituhansien aikana muovanneet: neitseellisen kauniina ja puhtaana, juhlallisena metsien ja tunturien pyhäkkönä, kuten ansioitunut luonnonsuojelunvalvojamme, professori Reino Kalliola on sanonut.

KANSALLISPUISTON VYÖHYKEJAKO

K ä v i j ö i t ä koskevien määräysten mukaan kansallispuisto jaetaan kolmeen vyöhykkeeseen: nähtävyyks-, erämaa- ja suljettuun vyöhykkeeseen.

Nähtävyysvyöhyke käsittää kansallispuistosta suurimman osan. Tässä vyöhykkeessä ei puututa luonnontapahtumiin. Liikkuminen omin voimin on vapaata. Tällä alueella kansallispuistohallinnon toimesta voidaan rakentaa autiotupia, muodostaa telttailualueita ja tulentekopaikkoja, retkeilypolkuja yms. Mutta telttailu ja tulenteko on sallittu vain niissä paikoissa, jotka on merkitty tällaisiksi alueiksi.

Erämaa-vyöhykkeessä ei luonnontapahtumiin puututa. Siellä liikkuminen ja leiriytyminen omin voimin on vapaata, mutta mitään retkeilypalveluja ei järjestetä.

Suljetussa vyöhykkeessä ei luonnontapahtumiin puututa. Yleisön pääsy saattaa olla rajoitettu joko kokonaan tai ajallisesti tai sitten paikallisesti. Tällöin voidaan viitoittaa tai sallia joitakin polkuja alueella.

H o i t o t o i m e n p i t e i d e n mukaan kansallispuisto voidaan jakaa viiteen osaan: luonnonvarainen-, luonnonhoitovyöhyke, kulttuurimaisema, historiallinen kohde ja palvelualue.

Luonnonvaraisella vyöhykkeellä ei suoriteta hoitotoimenpiteitä, vaan alue säilytetään luonnontilaisena.

Luonnonhoitovyöhyke on luonnonalue, jonka suojelutavoitteet edellyttävät luontoon kohdistuvia hoitotoimenpiteitä, esim. ihmisen muuttaman ekosysteemin palauttaminen luonnontilaan, jonkin määrätyn kehitysvaiheen aikaansaaminen tai erityistä suojelua vaativien eläinten, kasvilajien elinympäristön luominen tai ylläpitäminen.

Kulttuurimaisemia ovat esim. kaskimetsät, puronvarsiniityt, laidunahot ja proeroetusaidat.

Historiallinen kohde saattaa käsittää arvokkaita rakennuksia ja rakenteita, muinaisjäännöksiä, perinnehistoriaan liittyviä paikkoja jne.

Kansallispuiston palvelualue käsittää opastuskeskuksen, tiet, pysäköintialueet, polut, telttailu- ja tulentekopaikat, huoltorakennukset, hotellit ja muut yleisön palveluun ja hallintoon liittyvät alueet ja kohteet.

TERVETULOA katselemaan ja virkistymään

Kansallispuistot ovat kotimaan luonnon nähtävyyksiä. Ne ovat tarkoitettut opiksi, iloksi ja virkistykseksi meille kaikille.

Siksi noudata lakia ja järjestyssääntöjä.

- Älä ota ja siirtele maata ja kiviä äläkä piirtele kiviin ja kallioihin.
- Älä ota puita ja muita kasveja äläkä vahingoita niitä. Poimi vain sieniä ja marjoja.
- Älä hätyyttele äläkä tapa eläimiä. Älä vahingoita myöskään niiden pesiä ja munia.
- Kalasta vain erityisellä luvalla Pallasjärvässä.
- Pidä koirat kiinni.
- Älä jätä roskaa luontoon.
- Tee tuli vain merkityille tulentekopaikoille ja noudata erityistä varovaisuutta.
- Teltaile vain merkityillä telttailupaikoilla.
- Älä käytä moottorikelkkoja ilman metsäntutkimuslaitoksen lupaa (ei koske poromiehiä poronhoitotehtävissä) Älä myöskään laskeudu ilma-aluksilla alueelle.

TUNTURITUVAT

- ovat tarkoitettut vain yhden yön asumista varten tunturituoppien avoimella puolella. Aikaisemmin tulleiden tulee antaa tilaa myöhemmin saapuville.
- Asu siististi.
- Käytä polttopuita säästeliäästi.
- Käsittele tulta varovasti.

METSÄNTUTKIMUSLAITOS

METSÄNTUTKIMUSLAITOS

Kokeilualuetoimisto

Unioninkatu 40 A

00170 Helsinki 17

Puh. 90/661 401

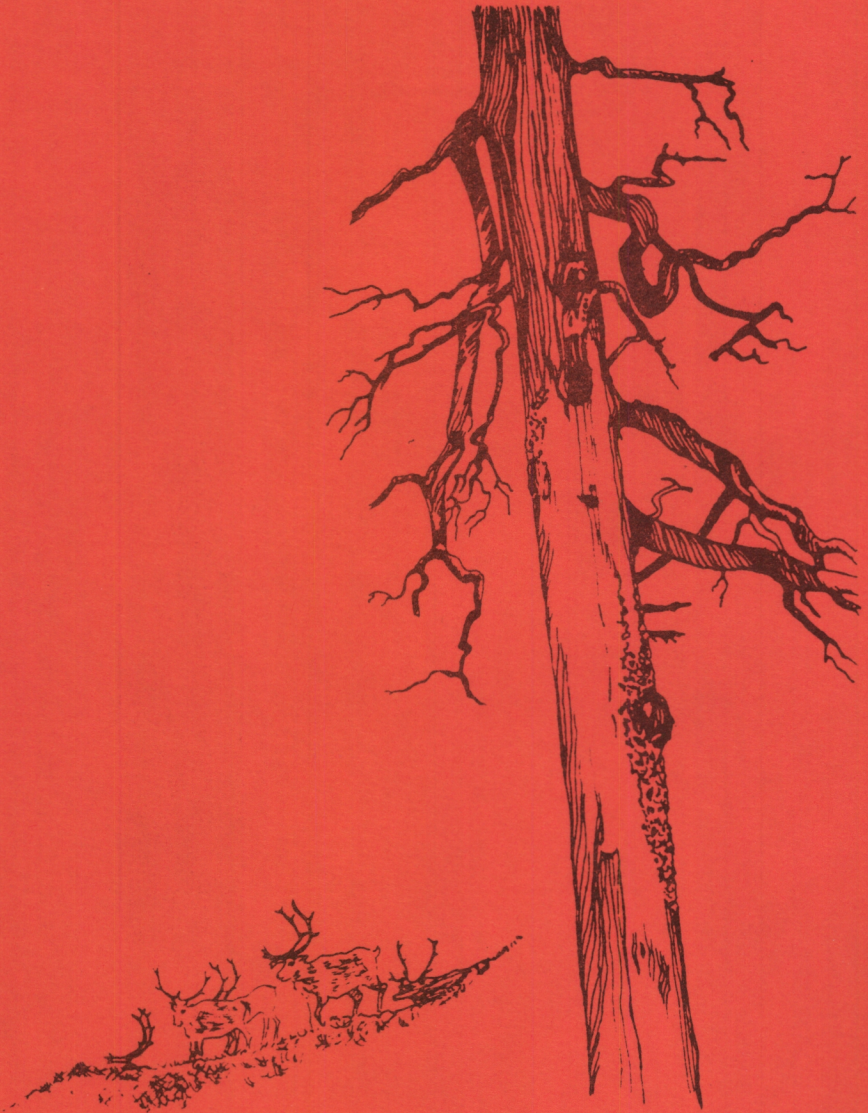
Pallasjärven kokeilualue

Puh. 9696/7327

Opastuskeskus

Puh. 9696/2451

Julkaisija: Metsäntutkimuslaitos / Kokeilualueoimisto

1980